

Jessica Barry

SZABADESÉS

Jessica Barry

SZABADESÉS

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Freefall

Copyright © 2019 by Hudson & Guide Post Limited

Hungarian translation © Abrudán Katalin

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
ABRUDÁN KATALIN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 310 9

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

Nyomta és kötötte ADUPRINT Kft., 2019
Felelős vezető Tóth Béláné ügyvezető igazgató

Allison

Nagy levegőt! Nagy levegőt!

Kinyílik a szemem. Fölöttem lombsátor. Egy csapat madár lebámul rám, aztán felröppen.

Túléltem.

Meglehet, hogy ő is.

Muszáj lesz megnézni. Mezítláb átlépkedek a roncsok között. Hová lett a cipőm? Mindegy. Mindenfelé girbegurba, horpadt roncsdarabok. A gép egyik szárnya beszorult egy fa ágvillájába. A gallyakon vécépapír hosszú szalagja leng. A kabinban, mint valami kihaladt konzervdobozban, feltűnik a két sor krémszínű bőrülés. Teszek még egy lépést, és óvatosan belesek.

Ott van! A vezérlőműre roskadt.

– Hahó! – A hangom riasztóan cseng a fülemben. – Hallasz?

Csend. Csak a motor sziszegése hallatszik. Benzin szivárog a fűre.

Muszáj bemenned a kabinba! Kerüld az éles, töredezett széleket!
Még mindig szorosan fogja a rádió adó-vevőt, de a vezeték elszakadt. Finoman megbököm.

A teste az érintéstől oldalra dől.

Nincs arca!

Kifelé! Kifelé!

Öklendezni kezdek, aztán leülök. *Koncentrálj!*

Vegyük sorra a tényeket! Egyedül vagyok. A hegyek között. A gépem lezuhant. A testem tele zúzódásokkal és vágásokkal, a bal lábamon pedig akkora seb tátong, hogy nagyon hamar elfertőzhet, ha nem tisztítom ki. Az egyik ujjam vagy meghúzódott, vagy eltört,

és szemmel láthatóan dagad. Minimális mennyiségű ennivaló és víz van nálam. A nap még mindig magasan jár, de néhány órán belül besötétedik, és az egyetlen menedékem egy horpadt, széthullott fémroncs, amely bármelyik pillanatban felrobbanhat.

A félelemtől az emélygés kerülget. Nagyon, de nagyon szeretnék lefeküdni a föbe, és hagyni, hogy elnehezedő szemhéjam lecsukódjon. Vajon milyen érzés lehet meghalni? Olyan lenne, mint amikor az ember finoman álomba siklik? Megjelenik egy fény, amelyet követhetek, vagy minden elsötétedik?

Elég!

Nem akarok meghalni. Terv kell!

Gyerünk!

A fejemben megszólaló hang kitartó és sürgető:

Gyerünk-gyerünk-gyerünk!

Túlélni, túlélni!

A kis útításkám. Fennakadt egy fán. Lecibálok. A vállamban fel-lángoló fájdalomról nem veszek tudomást. Áttúrom a chicagói hétvégére bepakolt ruhákat. Kihajítom a kisestélyiket, a túsarkú cipőket, a habkönnyű melltartókat és a csipkés alsóneműt. Edzőcucc. Hála istennek! Végre valami hasznos! Le a vászonruhával, a nevet-séges melltartóval és a bugyival! *Nem számít a combon terjedő zúzódás! Nem számít a felszaggatott csípő! Nem számít az elgörbült kisujj, és rajta az aggasztóan terjedő kékes árnyalat! Nem számít, hogy a fehér ruhádat, a hasadat meg a combodat vér borítja! Ne törődj semmivel! Mozog!* Felcibálok a futáshoz használt vékony sztrecsnadrágot, a sportmelltartót, a zoknit és az ajándék pólót, amit valamelyik tíz kilométeres futáson szedtem össze.

A telefon! Meg kell találnom a telefonomat! Hol lehet? Végig-pásztázom a roncs borította terepet. Sehol sincs.

Mozgás! Mozgás! Drága parfüm, sampon és balzsam, arclemosó, arctisztító krém és bőrradí, testre, arcra, kézre és a szem alatti területre való négy különböző bőrtelj. Kidobni! Hajszárító és sütővas. Kifelé! Egy pillanat! A zsinórok! Letépni, eltenni! Az üres arctonikos

palack, a tükrös púderdoboz és az apró palackos hajlakk. Mind hasznos. Talán. Félreteszem. A dezodort, az arcfestéket és a hajkefét kidobni! Az ajakírt a táska egyik cipzárás zsebébe teszem.

A táska súlya elviselhető. Most jön az ő bőrröndje. A szakadt bélelésen keresztül egy méregdrága ing ujsa kandikál ki. Váltópóló. Felveszem a harvardos pulóverét. *Ne törődj vele, hogy milyen erősen érződik rajta az illata!* Istenem, de még milyen erős rajta az illata!

Muszáj mennem!

Itt egy csúcsszuper anyagból készült anorák! Egy pár zokni. És kész!

Mi van még? Gondolkozz! Ezekről függ az életed!

A repülő védőhuzata az egyik alacsonyabb ágon lengedez. Összetekerem. A táskához kötözöm. Az elsősegélydoboz beékelődött egy korhadó fatönk mögé. A műanyag doboz megrepedt, de a tartalma épen maradt: jód, sebfertőtlenítő, kötszer, olló, fájdalomcsillapító, antihisztamin, csipesz, varrókészlet, ragtapasz.

A tekintetem megint csak megakad a kabinon. A telefonom! *Muszáj lesz visszamennem!* Odabenn ennivaló van, és víz. Két napot se húzok ki nélkülük. A motor már füstöl. Sűrű, fekete füst gomolyog belőle!

Befelél! Befelél! Befelél!

A műanyag szatyor. Ugyanott van, ahová tettem, betuszkolva az elülső utasülés hátsó zsebébe. Négy műzliszelet, egy csomag dió-mogyoró keverék és egy bontatlan palack víz. Egy doboz diétás kóla. Hirtelen megszédülök. Végigtapogatom a padlót, és törött üveg éles szilánkjára akadok. Előhúzom, és rámeredek a telefon összetört képernyőjére. Megpróbálom bekapcsolni, de a pókhálósan megrepedezett felület fekete marad. Tönkrement. *Basszus-basszus-basszus!* Mindegy, akkor is magammal viszem! A szemem könnyezik a füsttől. *Koncentrálj! Koncentrálj!* Benyúlok a hátsó ülés mögé. Egy polártakaró, egy tekercs ragasztószalag, egy feltekert köté. Még egyszer végigtapogatom az ülés mögötti részt. Karcsú, fém

öngyújtót találok. Mindent a táskába teszek. Már egészen bealkonyodott. Muszáj elindulnom.

Kifelé! Kifelé! Kifelé! – üvölt rám az agyam, de várjunk csak!

Mi a terv? Túlélni!

A roncs tetejére kapaszkodom, igyekszem kerülni a borotvaéles széleket, nem veszek tudomást a vállamat hasogató fájdalomról és a letépett arc iménti látványától. *Nézz körbe!* A végtelenbe nyúló kék eget hóborította hegylánc körvonala szabdalja. Lejjebb zöld dombok fákkal szegélyezett, vadvirágokkal pettyezett szelíd hullámai. Végig, ameddig csak a szem ellát. Egy keskeny ösvényt leszámítva, emberi életnek sehol semmi jele. Erősen lejt, de legalább egyenletes, és az oldalát nem szegélyezik meredek szakadékok, mint néhány más csapást. És lent, a völgy aljában vékony sáv tükrözi az eget. Odalent víz van. És megvan a terv is! Az ösvény a terv.

Kifelé! Kifelé! Kifelé! Leugrom a roncsról.

A vállamra lódítom a táskát, a fájdalomtól felsikoltok, a két karomat átugrom a táska két fülén, mintha hátizsák lenne, a hosszú pántot meg a derekamra csatolom. A motor sziszegése végre abba marad, de a füst még mindig száll belőle. Még egyszer körbenézek a tisztáson, sorra veszem a törött üveg szilánkjait, a hasadt műanyagdarabokat és a félrelökött holmim kupacát.

Itt már nincs semmi más megmenthető tárgy.

A nap lassan lenyugszik. *Muszáj elindulnom!*

Maggie

Még mindig eléggé korán volt, az ég sötét rózsaszínje nem halványodott el, nem váltott kékre. A háttérben halkán szólt a rádió, a konyhapulton egy bögre kihűlőfélben lévő kávé várakozott, Barnus meg a bokámhoz dörgölődve reménykedett, hogy kap egy kis reptát. A ház hangjai mind ismerősek voltak számomra. Egy pillantást vettem a receptre. Nem mintha szükséges lett volna. Évek óta ugyanúgy készítettem a kenyeret, és már kívülről tudtam. De ezt a receptet Charles írta le, a maga erős, magabiztos tollvonásaival, és szerettem, ha előttem volt, amikor sütöttem. Hozzá tartozott a szer-tartáshoz.

A kenyértészta lágy és langyos volt, ahogy belemarkoltam, gyúrtam, hajtogattam. Éreztem, ahogy nyúlt és feszült a tenyerem alatt. Nem kellene kenyeret gyúrnom. Súlyosbítja az ízületi gyulladást, amely annyi gépeléssel töltött év után megtelepedett a kézbutykeimben, de hagyomány volt, hogy minden hét elején sütök egy cipót, még akkor is, ha mostanában olyan lassan fogyott, hogy péntekre is maradt, amikor már kiszikkadt és penészedni kezdett.

Megszólalt az ajtócsengő. Úgy tettem, mintha nem hallottam volna. Ha most abbahagyom a gyúrást, a tészta tönkremegy, és egyébként is, a hajam úgy állt, mint valami madárfészek, és még mindig pongyolában meg abban a mamuszban voltam, amit Charlestól kaptam hat évvel ezelőtt. Különben is, biztosan csak a postás. Majd az ajtó alatt becsúztat egy kézbesítőcédulát, és már megy is tovább.

Megint felharsant a csengő. Sóhajtottam, felvettem egy konyharuhát, és beletöröltem a lisztes kezem. *Akárki is az, gondoltam, jobban teszi, ha valami nagyon jó hírt hoz.* Amikor ajtót nyitottam,

és megláttam, hogy Jim az, még hozzá szabályos rendőrfőnöki egyenruhában, azt gondoltam, hogy talán Linda nevében jött, visszakérni a tűzálló tálat. A múltkor hozott benne egy kis lasagnát, és Linda mindig szigorúan számontartja az edényeit. De elég volt egy pillantást vetnem az arcára meg a mögötte álló, bátortalan, vékony kis teremtesre, az állig begombolt, kikeményített kék egyenruhában, és rögtön tudtam, hogy nem a tál miatt jöttek.

– Bejöhetek? – kérdezte Jim, és a levett tányérsapkáját a mellkasára szorította. Jim Quinnt gimnazista korunk óta ismertem, amikor mögöttem ült, és a ceruzája végével bökdöste a tarkómat, hogy súgjak neki történelemből. Soha életében nem kért engedélyt, hogy belépjen a házamba. És ettől hirtelen semmi mást nem láttam magam előtt, mint az egyenruháját és a vakítóan fénylő rendőri jelvényét.

– De hát miről van szó, Jim? – kérdeztem túlságosan is hangosan.

– Mi lenne, ha leülnénk? – Valójában ez nem is kérdés volt, és már terelgetett is befelé. A rendőrnő követte. – Ez itt Draper biztos – mutatott a lányra Jim.

– Szólítson csak Shannonnak – mondta a lány olyan halkán, hogy alig hallottam meg.

– Örvendek. – Aztán Jimhez fordultam. – Most már mondd el végre, hogy miről van szó!

Jim finoman megfogta a könyökömet, és a konyhaasztalhoz vezetett.

– Ül le! – mondta gyengéden, a mozdulata viszont kemény volt, ahogy szinte belenyomott a székbe, mielőtt ő maga is helyet foglalt szemben velem. – Maggie, baleset történt.

A szívem elszorult.

– Lindáról van szó? Jól van? Mi van vele? – De amint a kérdés elhangzott, tudtam, hogy nem Jim feleségéről van szó.

Jim megrázta a fejét.

– Linda jól van.

És akkor már tudtam. Teljesen biztosan tudtam. Ez az az érzés, amit a lelke mélyén minden szülő ismer, és retteg tőle. Hogy egy nap jön egy telefonhívás, vagy valaki bekopogtat, és abban a pillanatban a világ megszűnik létezni.

– Ally! – mondtam.

Jim bólintott.

Könnytől elhomályosodó tekintettel nézett rám.

– Repülőszerencsétlenség történt.

Minden elsötétült előttem.

Allison

A táska súlya szinte letol maga előtt a hegyoldalról, utamat sápadt holdfény világítja meg a fák között. Karomhoz, lábamhoz ágak csapódnak. Egyszer nagyot esek. Feljajdulok, de felállok, és megyek tovább. A vér dobol a fülemben. Egész éjjel futok. És nem engedem meg magamnak, hogy visszanezzek. Nem hagyok magamnak pihenőt sem. Napkelte előtt elérem a völgyteknőt. Lekuporodok a vízpartra, ujjbeggyel megérintem a vizet. A víz hűse váratlan meglepetésként ér. Egy keveset az arcomra fröcskölök belőle. A karomon végigcsorgó víz halvány rózsaszín. Vér. A szomjúság lázas erővel tör rám. Oly könnyű lenne a kezemmel méríteni, és nagyot húzni belőle.

Nem! A víz akár mérgező is lehet. Nem azért éltem túl a repülő lezuhanását, hogy most vérhasban pusztuljak el. Megtöltöm a két üres palackot, és mindkettőbe cseppentek egy-egy csepp jódot. Várok. *Meghalni sokféleképpen lehet.*

Végignézek magamon. A fájdalom a visszhanghoz hasonlít, ott rezonál az egész testemben, valahogy mégis messze van, távoli.

Elfertőződhet a sebem, elvérezhetek. Meghalhatok. Meghalni sokféleképpen lehet.

Túl kell élni!

Leveszem a nadrágomat. A bal lábamon tátongó seb mély, súlyosnak tűnik, a széle egyenetlen. Előhúszom az elől végig gombos férfinyílást, leszakítok belőle egy csíkot, és belemártom a sebfertőtlenítőbe. A vásznat beledörzsölöm a sebbe, és észveszejtő fájdalom hasít belém. Amikor újra kitisztul a szemem előtt a világ, még mindig elakadó lélegzettel kapkodok levegő után. A sebben vékony, fehér csík sejlik fel. A vágás egészen a csontig hatolt!

Nagy levegőt!

A koponyája! A koponya fehérsége! Amit azért láttam, mert az arca eltűnt.

A világ éles szögben megdől, és csak nagy erőfeszítés árán vagyok képes megőrizni az öntudatomat.

Állj le! Lélegezz! Koncentrálj!

A bőr két szélét összecsiptentem, és leragasztom egy pillangó sebtapasszal. Csúf heg fog maradni utána.

Szegény kicsi, csinos Allison.

Visszahúzom a nadrág szarát.

Kiráz a hideg, utána pedig bizsergető hó fut végig a gerincemen. Az adrenalin átrobog rajtam, aztán kiszáll belőlem. Kisimítom a hajam a nyakamból, és akkor veszem észre, hogy eltűnt. A nyaklác! A kezem dermedten megáll a torkomnál. Érzem, ahogy a szívem vadul dübörög, a vér lüktet a bőröm alatt.

A gyomrom összeszorul. Hogy lehettem ennyire vigyázatlan? Ez volt a mindenem! Az egyetlen dolog, amit érdemes volt megőriznem, és most odalett! Valahogy elhessegetem a gondolatot. Nincs értelme ezen rágódni, most már úgysem tehetek semmit. Odalett. Kész.

Az órámra nézek – vékony aranypánt, gyémántkövekkel kirakott számlap, nevetséges kis holmi –, és megállapítom, hogy még öt percet kell várnom, mielőtt ihatnék a vízből. Apám alaposan megtanított rá, hogy a jódnak pontosan harminc percre van szüksége ahhoz, hogy fertőtlenítsen a vizet. Szeretett ilyen dolgokat tanítani nekem, gyakorlatias dolgokat, még akkor is, amikor unott képet vágtam, és arra panaszkodtam, hogy mindez mennyire értelmetlen, hogy erre nekem soha az életben nem lesz szükségem. Hát, így jártam...

A müzliszeletekre gondolok, a kis zacskó vegyes mogyoróra. A gyomrom majd kiszakad az éhségtől. Ennem kellene, de a szemem előtt még mindig az az üres folt lebeg, ahol az arcának kellene lennie. Lehunyom a szemem, és mélyeket lélegzek.

Amikor újra kinyitom a szemem, már hat perc telt el. A víz most már biztonságos. Gyorsan kiiszom mindkét palack tartalmát. Túl-ságosan is gyorsan. Küszködök, hogy ne jöjjön vissza, és végül megmarad a gyomromban. A víz tökéletes, hideg és fémes ízű. Újratöltöm a palackokat. Egy csepp jód. Vissza a táskába.

Mozgás-mozgás-mozgás!

Felállok, vállamra lódítom a táskát. A vállamban valami egy roppanással elmozdul. Talán hajszálrepedéses törés, vagy csak rándulás. A sírással küszködök.

Erre most nincs idő!

Kőről kőre ugrom. Minden lépés fáj. A sérült lábról elugrani, vagy arra érkezni jobb? Szerintem érkezni. Elérem a túlsó partot. Előttem sziklás lapály terül el, amely fölé hegy tornyosul, és amott megjelent a nap. Rózsaszínes ragyogással vonja be a csúcst, ahogy egyre magasabbra emelkedik az égen.

Nem tudom, mennyi idő múlva kezdenek el keresni, de az biztos, hogy a végén jönni fognak, ezért mennem kell tovább.

Kelet felé kell tartanom, a kelő nap irányába. Ez azt jelenti, hogy meg kell másznom a hegyet.